

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 07 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSR Karolina Krzemińska**

Protokolant: Paulina Poręba

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **(...) S.A. V. (...) w W.**

o zapłatę kwoty 5.024,85 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 5.024,85 zł (pięć tysięcy dwadzieścia cztery złote osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo w zakresie odsetek oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.172,82 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód K. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) K. K. w J. wystąpił z powództwem przeciwko (...) S.A. V. (...) w W. domagając się zasądzenia kwoty 5.024,85 zł, w tym : 4.724,85,00 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu m-ki A. (...) o nr rej. (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.06.2015r. do dnia zapłaty oraz 300,00 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzonej opinii technicznej dla w/w pojazdu wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w wyniku kolizji z dnia 21.02.2015r. uległ uszkodzeniu w/w pojazd należący do poszkodowanego A. S., z winy sprawcy posiadającego polisę OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie. Powstałą szkodę poszkodowany zgłosił własnemu ubezpieczycielowi (...) S.A., który przeprowadził postępowanie likwidacyjne w ramach systemu (...) i wypłacił mu odszkodowanie w wysokości 6.891,55 zł. Wysokość odszkodowania uniemożliwiła jednak poszkodowanemu przeprowadzenie naprawy pojazdu w jakimkolwiek warsztacie. Nie mając fachowej wiedzy powód zwróciła się do niezależnego rzeczoznawcy, który opracował kalkulację naprawy pojazdu w systemie (...) opiewającą na kwotę 11.616,40 zł. Za tą usługę poszkodowany zapłacił kwotę 300,00 zł. Poszkodowany nie posiadał środków ani czasu na dochodzenie swych praw na drodze sądowej, dlatego na mocy umowy cesji z dnia 05.01.2016r. przeniósł na powoda wierzytelność pieniężną przysługującą mu względem strony pozwanej. Na wartość przedmiotu sporu składa się różnica pomiędzy sumą kosztów naprawy pojazdu ustaloną w prywatnej kalkulacji a wypłaconym odszkodowaniem w wysokości 6.891,55 zł powiększona o koszty poniesione przez poszkodowanego na sporządzenie kalkulacji naprawy w wysokości 300 zł.

Strona pozwana (...) S.A. V. (...) w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych powiększonych o podatek VAT.

W uzasadnieniu potwierdziła swą odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia. Zakwestionowała zakres i wysokość szkody. Wskazała, iż kwota 6.891,55 wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego przez (...) S.A. (i zwrócona jej następnie przez stronę pozwaną), w całości naprawiła powstałą szkodę. Poszkodowany nie zgłaszał żadnych dalszych roszczeń w toku postępowania likwidacyjnego a więc załączona do pozwu umowa przelewu nie posiada causa obligandi vel acquirendi – celem tej umowy przelewu nie było nabycie prawa przez dokonującego przysporzenia. Dlatego załączona do pozwu umowa przelewu jest nieważna. Żądanie zwrotu kosztów prywatnego rzeczoznawcy nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, koszty te są zawyżone a powód mając fachową wiedzę był w stanie we własnym zakresie ocenić koszty naprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji z dnia 21.02.2015r. uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) należący do A. S..

Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. V. (...) w W..

okoliczności niesporne

a nadto

dowód: - oświadczenie poszkodowanego – w aktach szkody (...) S.A. – k. 51 akt

- oświadczenie sprawcy szkody – w aktach szkody (...) S.A.– k. 51 akt

Poszkodowany A. S. zgłosił szkodę u własnego ubezpieczyciela (...) S.A. wnosząc o likwidację szkody w ramach systemu (...) w granicach odpowiedzialności z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy szkody.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego (...) S.A., w oparciu o sporządzoną przez siebie kalkulację kosztów naprawy, wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 6.891,55 zł.

okoliczności niesporne

a nadto

dowody: - druk zgłoszenia szkody - w aktach szkody (...) S.A. –

k. 51 akt

- kalkulacja kosztów naprawy – w aktach szkody (...) S.A. – k. 51 akt

- decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 19.05. 2015r. – w aktach szkody (...) S.A. – k. 51 akt

Po otrzymaniu odszkodowania poszkodowany zlecił powodowi wykonanie kalkulacji naprawy uszkodzeń powstałych w wyniku przedmiotowej kolizji, który wyliczył je na kwotę 11.616,40 zł z vat.

Za wykonaną usługę poszkodowany zapłacił kwotę 300 zł.

Ponieważ poszkodowany nie posiadał środków na dochodzenie pozostałej kwoty odszkodowania przed sądem, w dniu 05.01.2016r. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu względem strony pozwanej w związku z likwidacją szkody powstałej w przedmiotowym pojeździe w wyniku kolizji z dnia 21.02.2015r. Po

zakończeniu sprawy powód miał wypłacić poszkodowanemu otrzymaną ewentualnie kwotę odszkodowania, po pomniejszeniu jej o poniesione koszty procesu i o prowizję jednostronnie przez siebie ustaloną.

dowody: - kalkulacja naprawy – k. 12-16 akt,

- faktura vat z dnia 05.01.2016r. – k. 10 akt

- umowa przelewu z dnia 05.01.2016r. – k. 11 akt

- zeznania świadka A. S. – k.69-70 v akt

- zeznania powoda K. K. – k.70-70v akt

Pojazd powoda w momencie kolizji miał 5 lat. Przed kolizją z dnia 21.02.2015r. uczestniczył również w kolizji z października 2013r. Uszkodzenia powstałe w wyniku zdarzenia z 2013r. poszkodowany naprawił przy użyciu oryginalnych części.

dowód: - zeznania świadka A. S. – k.69 v akt

Koszty naprawy przedmiotowego pojazdu przy zastosowaniu stawek średnich za roboczogodzinę stosowanych na rynku lokalnym (131/135 zł/rbg) wyniosły :

- 11 652,69 zł brutto - przy zastosowaniu części oryginalnych (system A.),
- 11 602,69 zł brutto - przy zastosowaniu części oryginalnych (system A.) i części oznaczanych symbolem Q (O) z sieci handlowej,
- 10 837,73 zł brutto przy zastosowaniu części oryginalnych i części oznaczanych symbolem P (PJ, PC, PT, P).

Nowe, oryginalne części winny być użyte do naprawy pojazdu powypadkowego wtedy, gdy przemawiają za tym względy techniczne lub bezpieczeństwa, a również estetyki i trwałości części zamiennych. Ze względu na jakość i bezpieczeństwo, przede wszystkim trwałość należy zastosować części oryginalne.

Badania porównawcze przeprowadzone na częściach oznaczonych symbolem (...) wskazują jednak na występujące w konkretnym przypadku różnicę masową między taką częścią, a częścią oryginalną (10 % różnica w masie konkretnej części). Skłania to do ostrożności w stosowaniu nawet tego rodzaju części, ze wskazaniem na części oryginalne. Między samymi częściami oznaczonymi symbolem Q występują też bardzo często duże różnice cenowe, a zdarza się, że takie części są w cenie nieróżniące się od cen części oznaczonych symbolem PJ, P, PC, PT. Zdroworozsądkowo wskazana jest ostrożność, ze wskazaniem na części oryginalne.

Te same badania wskazują, że części oznaczone symbolem "P, PJ, PC, PT" różnią się parametrami technicznymi od części oryginalnych oraz wpływają na koszty naprawy (są tańsze, nawet aż o zbyt wiele, co również zdroworozsądkowo ograniczyć powinno zaufanie do nich, a ponadto zwiększają koszty napraw - czasochłonność).

Zastosowanie części oryginalnych nie powoduje wzrostu wartości pojazdu, a więc również wzbogacenia właściciela pojazdu. Części zamienne zamontowane w pojeździe po naprawie nie stanowią wartości handlowej, lecz na rynku motoryzacyjnym pojazd funkcjonuje jako całość. Cena części zamiennych oryginalnych nie wpływa na wartość pojazdu, za wyjątkiem udowodnionego ponadprzeciętnego zużycia części (nieeksploatacyjnego, korozyjnego, awaryjnego, czy wręcz uszkodzenia), czy

udoskonalenia pojazdu.

W przedmiotowej sprawie materiał akt sprawy nie wskazuje na takie okoliczności. Zastosowanie części zamiennej to przede wszystkim bezpieczeństwo, a nie wyłącznie sprawa ekonomii (finansowej amortyzacji części).

dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu motoryzacji inż.T. K. – k.88-133 akt

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej za skutki kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do poszkodowanego A. S. pojazd m-ki A. (...) o nr rej. . (...) znajduje oparcie w treści art. 822§1 kc oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała, co do zasady, swojej odpowiedzialności za skutki kolizji.

Zakwestionowała natomiast: legitymację czynną powoda do dochodzenia odszkodowania zarzucając nieważność zawartej umowy przelewu a nadto wysokości należnego odszkodowania i związek przyczynowy pomiędzy wydatkiem na prywatną kalkulację a zaistniałą szkodą.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagał więc zarzut nieważności zawartej umowy przelewu, który strona pozwana wywodziła z braku prawidłowej kauzy zawarcia tejże umowy.

O kauzalności umowy przelewu stanowi art. 510 k.c. Zgodnie z art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Przepis § 2 stanowi zaś, że jeśli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania.

W świetle treści przytoczonego przepisu ważność umowy przelewu zależy od istnienia zobowiązania do przeniesienia wierzytelności. Umowa przelewu jest więc czynnością kauzalną, co oznacza, że kauza stanowi samodzielną przesłankę ważności tej umowy. W sytuacji, gdy przelew dochodzi do skutku w drodze umowy czysto rozporządzającej, ważność przelewu wierzytelności zależy od istnienia ważnego zobowiązania do przeniesienia wierzytelności. Należy jednak podkreślić, że przepis art. 510 § 2 k.c. nie wymaga, aby zobowiązanie zostało ujawnione w samej umowie rozporządzającej wierzytelnością, co powoduje, że nie istnieje wymóg kauzalności formalnej. Nie zwalnia to jednak stron od dokładnego określenia zobowiązania, w którego wykonaniu zawarta jest umowa przelewu wierzytelności. Strony powinny w sposób wyraźny lub dorozumiany porozumieć się co do kauzy dokonanego przelewu, czyli co do tego, jaki stosunek zobowiązaniowy stanowi jego podstawę (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 10/14).

Umowa przelewu wierzytelności z dnia 05.01.2016r., z której powód wywodzi swoje prawo do wierzytelności z tytułu odszkodowania, nie zawiera żadnej informacji co do podstawy przysporzenia. W ust. 2 i 3 umowy zapisano wyłącznie, że cedent przenosi na rzecz cesjonariusza wierzytelność opisaną w punkcie 1 umowy, a cesjonariusz ją przyjmuje.

Z twierdzeń powoda zawartych w pozwie, które wsparte zostały wiarygodnymi dowodami w postaci zeznań świadka A. S. oraz zeznaniami samego powoda, kauza ta wynika jednak w sposób jednoznaczny. Poszkodowany zeznał bowiem, iż nie posiadał środków na dochodzenie swych praw w sądzie i w tym celu zawarł umowę przelewu z powodem. Po zakończeniu postępowania, w przypadku jego pozytywnego wyniku, poszkodowany miał otrzymać zasądzoną kwotę z potrąceniem prowizji ustalonej przez powoda.

Wskazana umowa stanowiła więc często stosowaną w analogicznych sytuacjach umowę przelewu wierzytelności do inkasa, nazywaną również przelewem powierniczym. Umowa przelewu wierzytelności do inkasa jest umową nienazwaną. Oznacza to, że nie jest bezpośrednio uregulowana w kodeksie cywilnym i jej strony mogą dowolnie kształtować treść umowy w granicach określonych zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353 kc.

Z analizy treści punktu 6 odpowiedzi na pozew zdaje się przy tym wynikać, iż ów brak ważnej kauzy umowy przelewu strona pozwana upatrywała w tym, iż poszkodowany po otrzymaniu odszkodowania nie zgłaszał dalszych roszczeń w postępowaniu likwidacyjnym. Powyższe nie daje jednak podstaw do przyjęcia, iż fakt ten skutkowało wygaśnięciem roszczeń poszkodowanego. Po pierwsze bowiem do ubezpieczonego należy decyzja co do skorzystania z uprawnienia do odwołania od decyzji ubezpieczyciela. Nie jest ono obligatoryjne i nie stanowi przesłanki warunkującej możliwość dochodzenia dodatkowego odszkodowania na drodze sądowej. Irrelevantne są więc przesłanki dla których poszkodowany z tego uprawnienia nie skorzystał. Być może miało to związek z tym, iż likwidacja szkody odbywała się w ramach systemu (...) S.A. poszkodowanego o takim uprawnieniu nie pouczyło. Po wtóre poszkodowany miał obowiązek przyjęcia odszkodowania nawet w sytuacji, gdy uważał, iż stanowi ono jedynie częściowe spełnienie świadczenia (por. art. 450 kc). W okolicznościach przedmiotowej sprawy brak jest jakichkolwiek przesłanek uzasadniających ocenę, że poszkodowany świadomie - a więc z uwzględnieniem wszystkich aspektów faktycznych i prawnych - ocenił skutki dokonanej przez ubezpieczyciela czynności i uznał wypłacone mu odszkodowanie za spełnienie zobowiązania w całości. Przeczy temu wyraźnie zachowanie poszkodowanego podjęte po otrzymaniu wskazanego odszkodowania.

Reasumując, w ocenie Sądu, zarzut strony pozwanej dotyczący nieważności umowy przelewu z uwagi na nieistnienie prawidłowej kauzy był pozbawiony jakichkolwiek podstaw.

Odnosząc się zaś do wysokości należnego powodowi odszkodowania wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 363 §1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Z powyższej zasady wynika, iż w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za naprawienie szkody jest obowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1980 roku, sygn. akt III CRN 223/80, opubl. 1981/10/186).

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania – zarówno w kwestii zakresu uszkodzeń, których naprawę winna zrekomensować strona pozwana jak i rodzaju części, które powinny być użyte do naprawy pojazdu Sąd oparł się na pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji inż. T. K.. Sąd dał wiarę wskazanej opinii w w/w zakresie albowiem jest ona jasna, logiczna i przekonująca zaś zawarte w niej wnioski biegły w sposób racjonalny uzasadnił. Żadna ze stron wskazanej opinii również nie kwestionowała.

Sąd w pełni podzielił więc stanowisko biegłego, iż naprawa przedmiotowego pojazdu winna być dokonana z użyciem oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu (O). Należy bowiem podkreślić, iż z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, a w szczególności z zeznań świadka A. S., nie wynika, aby w pojeździe powoda przed szkodą zamontowane były części nieoryginalne.

W ocenie Sądu skoro bowiem strona pozwana ma obowiązek zrekomensować zaistniałą stratę, a poszkodowany posiadał w swoim samochodzie zamontowane części oryginalne, to ma ona prawo użyć do naprawy części

oryginalnych, zaś pozwana ma obowiązek zwrócić w pełni koszty takiej naprawy. Wymiana ich na części alternatywne byłaby dla poszkodowanego wymierną szkodą i w konsekwencji mogłaby prowadzić do znacznej utraty wartości rynkowej pojazdu.

Sąd podziela w pełni w tej kwestii stanowisko wyrażane przez Rzecznika Finansowego (poprzednio Rzecznika Ubezpieczonych) o tym, iż ubezpieczyciel może ustalić sumę odszkodowania w oparciu o ceny części alternatywnych w sytuacji gdy uszkodzony pojazd zawiera części oryginalne, tylko wtedy gdy poszkodowany w toku likwidacji szkody wyrazi na to zgodę. Przy czym oświadczenie woli poszkodowanego w tym zakresie musi być wyraźne. Przez wyrażenie zgody nie można uznać przyjęcia świadczenia (świadczenia częściowego) ustalonego w oparciu o ceny części alternatywnych i jednostronne uznanie, że zobowiązanie zostało należycie spełnione, a w pozostałej części (różnicy pomiędzy sumą ceny części oryginalnych a alternatywnych) zakład ubezpieczeń (dłużnik) został zwolniony przez wierzyciela (poszkodowanego) z długu. Po drugie, zakład ubezpieczeń może ustalić sumę odszkodowania w oparciu o ceny części alternatywnych także w sytuacji, gdy wymianie podlegają części nieoryginalne. Ustalenie w takim przypadku odszkodowania na podstawie cen części oryginalnych stanowiłoby wzbogacenie poszkodowanego, a co za tym idzie zachodziłaby pełna zasadność zastosowania instytucji *compensatio lucri cum damno* (por. Stanowisko w sprawie prawnych aspektów dopuszczalności zastosowania cen części alternatywnych przy ustalaniu wysokości odszkodowania za szkodę komunikacyjną z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, http://rf.gov.pl/files/1363__339__Analiza_skarg_wplywajacych_do_Rzecznika_Ubezpieczonych_wskazuje_ze_jednym_z_istotnych_prob

Żadna z opisanych powyżej sytuacji nie miała zaś miejsca w niniejszej sprawie.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd przyjął, iż koszty naprawy spornego pojazdu wynoszą kwotę 11.652,69 zł, która winna zostać pomniejszona o odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody w wysokości 6.891,55 zł, co ostatecznie dało kwotę 4.761,14 zł jako wysokość należnego powodowi odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu. Ponieważ jednak powód dochodził z tego tytułu kwoty niżej, tj. 4.724,85 zł uwzględniono ją w całości.

Sąd uznał także za zasadne żądania powoda w zakresie zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji wykonanej na zlecenie poszkodowanego w wysokości 300 zł.

W ocenie Sądu koszt tej kalkulacji również pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą (art. 361§1 kc).

Strona pozwana podnosiła, iż powód jest profesjonalistą i mógł we własnym zakresie ocenić ewentualne koszty naprawy. Pomija ona jednak fakt, iż to poszkodowany zlecił powodowi wykonanie wskazanej kalkulacji i za nią zapłacił (co wynika z dołączonej do pozwu faktury vat). Uczynił to już po otrzymaniu od pozwanego decyzji w sprawie wysokości odszkodowania. Poszkodowany, odmiennie niż powód, nie jest profesjonalistą, dlatego dokonanie oceny czy ubezpieczyciel dokonał rzetelnej wyceny kosztów naprawy pojazdu wymagało wiedzy specjalisty. Należy zatem uznać za racjonalne zachowanie poszkodowanego, który przed podjęciem decyzji co do możliwości dochodzenia swych praw w sądzie (niezależnie czy samodzielnie, czy poprzez przelew wierzycielności w celu inkasa) chciał upewnić się co do zasadności swoich wątpliwości odnośnie wysokości przyznanego mu odszkodowania. Odniosło ono także wymierny skutek w postaci podwyższenia odszkodowania przez sąd.

Zgodnie zaś z poglądem wyrażonym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2004.05.18 (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Koszty przedmiotowej ekspertyzy, z uwagi na zachowanie pozwanego, który znacząco zaniżył odszkodowanie należne poszkodowanemu, uznać należało więc za uzasadnione. Sądowi z urzędu wiadomym jest, iż wysokość tych kosztów,

wbrew twierdzeniem strony pozwanej, nie jest zawyżona i odpowiada stawkom obowiązującym na rynku lokalnym w analogicznych sprawach.

Ostatecznie wysokość odszkodowania należnego powodowi wynosiła więc kwotę 5.024,85 zł (4.724,85 zł + 300 zł), którą zasądzono w punkcie I wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonego świadczenia orzeczono na podstawie art. 481§1i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Sąd przyjął, iż powodowi należne były odsetki za późnienie od dnia 21.06.2015r. Strona pozwana potwierdziła otrzymanie od (...) S.A. zawiadomienia o szkodzie w dniu 20.05.2015r. (por. pismo strony pozwanej z dnia 20.05.2015r. – w aktach szkodowych – k. 51 akt). Pozwana obowiązana była dokonać zapłaty w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia jej roszczenia. Świadczenie stało się więc wymagalne z dniem 21.06.2015r. i od tego dnia należne były powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie w jego zapłacie.

Żądanie pozwu w części, dotyczącej zasądzenie odsetek za okres przed dniem 21.06.2015r. podlegało więc oddaleniu (punkt II wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i 3 kpc (punkt III wyroku).

Na koszty poniesione przez powoda w łącznej kwocie 3.172,82 zł składały się: opłata od pozwu w wysokości 252 zł, zaliczka na biegłego w wykorzystanej części tj. 503,82 zł (różnica pomiędzy wpłaconą zaliczką – 600 zł a kwotą wykorzystaną, tj. 96,18 zł zostanie powodowi zwrócona), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł obliczone stosownie do §2 ust.4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 26.10.2016r.